SADAKA-İ CÂRİYE

إِنَّ الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ
وَاَقْرَضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا
يُضَاعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ اَجْرٌ كَرِيمٌ

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: ***"Şüphesiz ki sadaka veren erkeklerle sadaka veren kadınlar ve Allah'a güzel bir borç verenler var ya, verdikleri onlara kat kat ödenir. Ayrıca onlara çok değerli bir mükâfat da vardır."*** (el-Hadîd, 57/18)

Bir hadis-i şerifte ise Sevgili Peygamberimiz (s.a.s.) şöyle buyurmaktadır: *"Kıyamet günü müminin gölgeliği, onun verdiği sadakadır."* (Ahmed b. Hanbel)

Aziz Kardeşlerim!

Sahip olduğumuz bütün nimetler, Allah'ın bizlere ikramıdır. Rabbimizin emanetidir. Bu nimetler, hepimiz için aynı zamanda birer imtihan vesilesidir. Rabbimizin bizler için var ettiği nimeti Onun rızası doğrultusunda kullanmak mümin olmanın ve takva bilincini kuşanmanın bir gereğidir. İyiliğe ulaşmanın olmazsa olmaz şartıdır. Nitekim Cenâb-ı Hak bu hususta şöyle buyurmaktadır: ***"Sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda harcamadıkça iyiliğe erişemezsiniz. Ne harcarsanız Allah onu hakkıyla bilir."*** (Âl-i İmran, 3/92)

Kıymetli Müminler!

Sadaka-i câriye, ardından nesiller boyunca istifade edilecek bir hayır bırakmaktır. Rabbimizin lütfu olan mal ve serveti ibadete dönüştürmektir. Bencilliği ve dünya hırsını bir kenara bırakarak cömertliği ve ihsanı tercih etmektir. Sahip olduklarımızı sadece kendimiz için harcayıp tüketmek yerine toplumun faydası için de kullanma erdemini göstermektir. Geçici dünya nimetlerini ebedî hayatı kazanmak için bir vesile kılmaktır. İyiliğimizin, infakımızın ve yardımlarımızın kalıcı olmasını, sevaplarının sürekli hâle gelmesini sağlamaktır. Bu yönüyle aslında sadaka-i câriye, bugün olduğu kadar, gelecekte de kendimize iyilik etmektir.

Yüce Rabbimiz Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır: ***"Hayır olarak ne harcarsanız, kendiniz içindir. Zaten siz ancak Allah'ın rızasını kazanmak için harcarsınız. Hayır olarak her ne harcarsanız hiç hakkınız yenmeden karşılığı size tastamam ödenir."*** (el-Bakara, 2/272) O halde geleceği inşa eden her türlü iyilik hareketi, bu dünyaya olduğu kadar ahirete de yatırım yapmak anlamına gelir.

Aziz Kardeşlerim!

Sadaka-i câriye, zaman ve mekânla sınırlı olmaksızın hayır işleme gayretidir. Sadaka-i câriye, öldükten sonra bile amel defterini kapatmama arzusudur. Allah Rasûlü (s.a.s.) bu durumu şöyle dile getirmiştir: *"İnsan ölünce üç şey dışında ameli kesilir. Sadaka-i câriye yani faydası kesintisiz devam eden hayır, kendisinden faydalanılan ilim ve kendisine dua eden hayırlı evlat."* (Müslim)

Kardeşlerim!

İslâm medeniyeti asırlardır hayır ve hasenâtın, iyilik ve ihsanın öncülüğünü yapmıştır. Ecdadımızın sadaka-i câriye niyetiyle inşa ettiği nice cami, çeşme, hastane, kütüphane, köprü ve okul bugün bizim hayatımızda iyiliği yaşatmaya devam etmektedir. İslâm'ın şiarı olan ezanların yeryüzüne dalga dalga yayıldığı, ümmetin aynı kubbe altında, aynı safta omuz omuza namaza durduğu binlerce cami, samimî Müslümanların gayretiyle inşa edilmiştir.

Kıymetli Müslümanlar!

Birliğimizi, beraberliğimizi ve kardeşliğimizi pekiştiren camilerimiz, iyi günde olduğu kadar zor zamanda da bizleri buluşturan, yüreğimize iman, şehrimize eman dağıtan mübarek mekânlardır. Tarih boyunca Allah'ın mescitlerini imar etmeyi şeref bilen bizlerin bugün de camilerimizi yardımsız bırakmayacağınıza olan inancımız tamdır. Umudumuz Peygamber Efendimizin müjdesine nail olmaktır: *"Kim Allah rızası için bir mescit yapar veya yaptırırsa, Allah da onun için cennette benzeri bir ev yapacaktır."* (Müslim)

ТЕКУЩАТА МИЛОСТИНЯ – САДАКА-И ДЖАРИЙЕ

إِنَّ الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ
وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
يُضَاعَفُ لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ

Уважаеми мюсюлмани!

В айета, който цитирах, Аллах Теаля повелява: ***„На раздаващите милостиня мъже и жени, които дават хубав заем на Аллах, това се умножава и има за тях щедра награда“*** (ел-Хадид, 57: 18). А в един хадис-и шериф Пейгамбера (с.а.с.) казва: *„Сянката на вярващия в съдния ден ще бъде садаката, която той е дал“* (Ахмед б. Ханбел).

Скъпи братя!

Всички блага, които имаме, са дарове от Аллах, поверени на нас. В същото време всички те са и изпитание за нас. Затова вярващият, изпитващ страхопочитание, трябва да знае, че всяко благо, което Аллах е сътворил, трябва да бъде използвано за Неговото задоволство. Като това е незаменимото условие за постигане на доброто. Относно това Дженаб-и Хак повелява: ***„Не ще се сдобиете с праведността, додето не раздадете от онова, което обичате. А каквото и да раздадете, Аллах го знае“*** (Ал-и Имран, 3: 92).

Скъпи вярващи!

Садака-и джарийе е дарение, от което ще се възползват редица бъдещи поколения. Възможност, чрез която имуществото и богатството, с които Аллах ни е дарил, се превръщат в ибадет, като се изоставят егоизмът и завистта за сметка на щедростта и доброжелателството. И вместо да харчим онова, което притежаваме, само за себе си, да бъдем добродетелни, оставяйки част от него в полза на обществото. Текущата садака е средство за спечелване на вечния живот чрез временните земни блага, а добрините, даренията и помощите ни да бъдат трайни и севабът от тях – постоянен. Погледнато от този аспект, чрез садака-и джарийе ние вършим добро за себе си както сега, така и за в бъдеще. Всевишния Аллах повелява: ***„И каквото и добро да раздадете, то е за самите вас. И давайте, стремейки се единствено към Лика и задоволството на Аллах! И каквото и добро да раздадете, то докрай ще ви се изплати и не ще бъдете угнетени“*** (ел-Бакара, 2: 272). Тогава това означава, че всяко добро действие, изграждащо бъдещето, е инвестиция както за този свят, така и за отвъдния.

Братя мюсюлмани!

Садака-и джарийе е усилие за извършване на добро, неограничено във времето и пространството. То олицетворява желанието на човека да не се затваря страницата на добрите му дела дори след смъртта му. Мухаммед (с.а.с.) е изразил това по следния начин: *„Когато човек почине, делата му се прекъсват, освен три неща: текущата милостиня – садака-и джарийе, полезното знание, което е предал на хората, и праведното дете, което ще се моли за него“* (Муслим).

Скъпи вярващи!

Ислямската цивилизация векове наред е била предводител на добротворството и благодеянието. Колко много са джамиите, чешмите, болниците, библиотеките, мостовете и училищата, които нашите деди са построили като садака-и джарийе, които и в наши дни продължават да разпространяват полза и доброта. Искрени мюсюлмани – благотворители, са построили джамиите, в които се чете езан и под чиито куполи стоим рамо до рамо, за да кланяме намаз.

Скъпи мюсюлмани!

Джамиите са благословени места, които даряват сърцата ни с вяра, а градовете ни – с безопасност. Събират ни на едно място както в добрите, така и в лошите ни дни и заздравяват нашето единство и братство. Вярвам, че и днес няма да изоставим джамиите и ще продължим да ги подпомагаме. След всичко това единственото нещо, на което се надяваме, е вестта на Расулюллах (с.а.с.), в която се казва: *„Който направи или спомогне за построяването на месджид, единствено за задоволството на Аллах, Той ще направи за него къща в дженнета, подобаваща на този месджид“* (Муслим).

ÖNCE KENDİMİZDEN SORUMLUYUZ

وَتَنْسَوْنَ اَنْفُسَكُمْ وَاَنْتُمْ تَتْلُونَ
الْكِتَابَؕ اَفَلَا تَعْقِلُونَ

Aziz Müminler!

Peygamber Efendimiz (s.a.s.)'in Mekkelileri tevhide davet ettiği günlerdi. Yüce Rabbimiz, ***"Önce yakın akrabanı uyar!"*** (eş-Şuarâ, 26/214) buyurunca Rahmet Elçisi, yakınlarını Safâ tepesinde topladı. Onları Allah'ın varlığına ve birliğine iman etmeye ve sadece Ona kulluk-ta bulunmaya çağırdı. Her birinin bu daveti kabul etmekle yükümlü olduğunu ve herkesi iman ve ibadetle tezyin edilmiş, sorumluluk bilinciyle geçirilmiş bir ömrün kurtaracağını söyledi. Ardından sevgili kızı Hazreti Fâtıma'ya döndü ve şöyle buyurdu: *"Yavrum! Sorumluluklarını yerine getir ve kendini ateşten koru. Yaşadığım müddetçe babalık görevimi eksiksiz yerine getiririm. Lâkin hesap günü sana bir faydam dokunmaz."* (Buhârî)

Aziz Kardeşlerim!

Hepimiz bir imtihan dünyasında yaşıyoruz. Ve bir kul olarak öncelikle kendi imtihanımızda başarılı olmakla mükellefiz. Dünya ve âhirette huzura kavuşmak için sorumluluk bilinciyle hareket etmek mecburiyetindeyiz. Kendimize, Rabbimize ve çevremize karşı görevlerimizi yerine getirmek zorundayız. Nitekim Âlemlerin Rabbi de Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur: ***"Ey iman edenler! Siz kendinizden sorumlusunuz. Siz doğru yolda olduğunuz müddetçe dalâlete düşmüş kimseler size aslâ zarar veremez."*** (el-Mâide, 5/105)

Kıymetli Müminler!

Sorumluluk sahibi kişi, her daim görev bilinciyle yaşar. Hayata, olaylara ve kâinata ibret nazarıyla bakar. Bu dünyada başıboş bırakılmadığını; her bir nimetin, her bir sözünün, her bir işinin bir gün hesabının sorulacağını gayet iyi bilir. Sorumluluk duygusu taşıyan kimse, hayatının her alanında samimiyet ve dürüstlüğü, ahlâk ve fazileti kuşanır. Yalan, iftira, hile, aldatma gibi türlü kötülüklerle kendisine ve çevresine zarar vermez.

Kardeşlerim!

Sorumluluklarının farkında olan kişi, Rabbimizin, ***"Sakın kendinizi kusursuz görmeye kalkışmayın! Çünkü Allah, kendisine karşı gelmekten sakınanları en iyi bilendir."*** (en-Necm, 53/32) âyeti gereği kendisini hatasız görerek kibre kapılmaz. Öncelikle kendi kusurlarını gidermek için gayret eder. Kendi muhasebesini yapmayı bırakıp başkalarının günahını diline dolamaz. Kendi hatalarını gizlerken başkalarını hedef hâline getirmez. *"Kim bir Müslümanın ayıbını örterse, Allah da dünya ve âhirette onun ayıplarını örter."* (Ebû Dâvûd) hadis-i şerifini aslâ göz ardı edemez.

Sorumluluk şuuru bulunan bir mümin bilir ki, kendisine düşen, İslâm'ın sınırlarına riayet ederek yaşamaktır. Helâl haram duyarlılığına sahip olmaktır. Her bir yanlış adımı için samimiyet ve nedametle tövbe kapısına yönelmektir. Bile bile günahta ısrar etmemektir.

Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, ***"Kitabı okuyup durduğunuz hâlde, kendinizi unutup iyiliği başkalarına mı emrediyorsunuz? Aklınızı kullanmıyor musunuz?"*** (el-Bakara, 2/44) buyurmuştur. Sorumluluk bilinciyle hareket eden kişi, iyiliği önce kendisi şiar edinir. Özüyle, sözüyle çevresine örnek olur. Zira şu bir gerçektir ki, iyilik yolunda yürümeyen, başkalarını iyiliğe yöneltemez. Kötülüğün esiri olan, başkalarını kötülükten uzak tutamaz. Erdemli bir duruş sergilemeyen, başkalarına ahlâk ve fazilette örnek olamaz.

Muhterem Müslümanlar!

Yeryüzünün en değerli varlığı insan olarak yaratıldık. Bu değerimizi imanımızla taçlandırdık. Öyleyse insanlık ve iman nimetinin kıymetini bilelim. Bu nimetlerin bizlere sorumluluk yüklediğini aslâ unutmayalım. Kendimizle, Rabbimizle, sorumlu olduklarımızla ilişkilerimizde samimiyeti elden bırakmayalım. Önce kendi sorumluluklarımızın farkında olalım. Daha sonra çevremize güven ve sorumluluk duygusu aşılayalım. Ve hep beraber Rabbimizin rızasına kavuşmak için çabalayalım!

38

НАЙ-НАПРЕД СМЕ ОТГОВОРНИ ЗА СЕБЕ СИ

وَتَنْسَوْنَ اَنْفُسَكُمْ وَاَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَۜ اَفَلَا تَعْقِلُونَ

Братя мюсюлмани!

През дните, когато Пейгамбера (с.а.с.) призовавал мекканците към тевхид, Аллах Теаля повелил: ***„Предупреди най-близките си роднини!“*** (еш-Шуара, 26: 214). Тогава милостивият ни Пейгамбер (с.а.с.) събрал близките си в подножието на хълма Сафа и ги призовал да повярват в единството на Аллах Теаля и само на Него да се молят. Обяснил им, че всеки е длъжен да приеме този призив и че ще бъдат спасени само ако прекарат живота си, украсен с вяра и ибадет, и с чувство за отговорност пред Всевишния Аллах. След това се обърнал към дъщеря си Фатима и й казал: *„Дъще! Изпълнявай религиозните си задължения, за да се предпазиш от огъня. Докато съм жив, ще изпълнявам бащинския си дълг към теб, но в съдния ден не мога да ти помогна с нищо“* (Бухари).

Скъпи братя!

Всички живеем в свят на изпитание. И като раби на Аллах, най-напред сме длъжни да издържим личния си изпит. Длъжни сме да действаме с чувство за отговорност, за да постигнем спокойствие както на този свят, така и в отвъдния. Длъжни сме да изпълним дълга си както към нас самите, така и към нашия Създател и околните ни. Относно това Създателя на световете повелява: ***„О, вярващи, ваш дълг е да пазите душите си. Не ще ви навреди онзи, който се е заблудил, ако сте на правия път. При Аллах всички ще се върнете и Той ще ви извести какво сте вършили“*** (ел-Маиде, 5: 105).

Скъпи вярващи!

Отговорният човек постоянно живее със съзнанието за отговорност. Той разглежда живота, събитията и Вселената, за да извлече поука от тях. Той много добре знае, че не е оставен на този свят без надзор и че непременно ще бъде питан за всички блага, думи и дела.

Всеки, който има чувство за отговорност, действа с искреност, почтеност, морал и добродетелност във всички сфери на живота. И никога не вреди на себе си и на близките си с нечестиви постъпки, лъжи, клевети, измама и заблуда.

Уважаеми братя!

Отговорният човек осъзнава следните слова на Аллах: ***„Той ви знае, и когато ви сътвори от земята, и когато бяхте зародиши в майчините си утроби. Тъй че не самохвалствайте! Най-добре Той знае богобоязливите“*** (ен-Неджм, 53: 32). Той не приема себе си за безгрешен и не се възгордява. Най-напред се старае да отстрани своите недостатъци. Прави своята равносметка и не се занимава с чуждите прегрешения. Не разкрива грешките на другите, за да прикрие собствените. И никога не пренебрегва казаното в хадиса: *„Който прикрие недостатък на своя брат, Аллах ще прикрие неговите както на този свят, така и в ахирета“* (Ебу Давуд).

Вярващият, който има чувство за отговорност, знае, че трябва да спазва границите на исляма. Да внимава с хеляла и харама. И при всяка допусната грешка да се отправя към портата на покаянието с искреност и съжаление. Той избягва умишленото вършене на грехове.

Скъпи братя!

Аллах Теаля е повелил: ***„Нима повелявате на хората праведност, а забравяте себе си, въпреки че вие четете Писанието? Нима не проумявате?“*** (ел-Бакара, 2: 44). Човекът, който има чувство за отговорност, винаги е първи в извършването на добро. Той е пример за обществото, в което се намира. Защото е факт, че онзи, който не следва пътя на доброто, не може да направлява хората към него. И онзи, който е пленник на злото, не може да предпази другите от него. Който няма доблестна позиция, не може да бъде пример за морал и добродетелност на другите.

Уважаеми мюсюлмани!

Ние сме създадени като хора и най-ценното същество на този свят. С нашата вяра увеличаваме стойността тази ценност. Тогава нека осъзнаем тези блага и никога да не забравяме отговорността, която те възлагат. Нека никога не изоставяме искреността в нашите отношения към нашия Господар, нашите близки и към нас самите. Нека най-напред да сме наясно със собствените си отговорности. По-късно нека развием доверието и чувството за отговорност сред нашите близки. И се постараем всички заедно да постигнем задоволството на нашия Създател!

KARDEŞLİĞE SAPLANAN HANÇER: GIYBET

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثٖيرًا مِنَ الظَّنِّ
اِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ اِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبْ
بَعْضُكُمْ بَعْضًاۜ اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَأْكُلَ
لَحْمَ اَخٖيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُۜ وَاتَّقُوا اللّٰهَۜ
اِنَّ اللّٰهَ تَوَّابٌ رَحٖيمٌ

Cumanız Mübarek Olsun Aziz Müminler!

Bir gün Peygamberimiz (s.a.s.)'in eşi Ayşe validemiz, Safiye validemizin boyunun kısa olduğunu îmâ etmişti. Bunun üzerine Allah'ın Rasûlü şu ikazıyla gıybetin ne kadar kötü bir tutum olduğuna dikkat çekti: *"Ey Ayşe! Sen öyle bir söz söyledin ki, o söz denize karışsaydı denizin suyunu bile kirletirdi."* (Tirmizî)

Aziz Müminler!

Gıybet, bir kardeşimizi hoş olmayan sözlerle anmaktır. Yokluğunda şeref ve haysiyetini zedelemektir. Kul hakkına girmektir. Gıybet, güven ve samimiyete, huzur ve muhabbete, birlik ve beraberliğe, hâsılı kardeşliğe saplanan bir hançerdir. İnsanlıkla bağdaşmayan, mümine yakışmayan, bireyi ve toplumu sarsan çirkin bir tutum ve davranıştır. Bu yüzden Yüce Rabbimiz, Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyurarak gıybeti haram kılmıştır: ***"Ey iman edenler! Zannın çoğundan kaçının. Çünkü öyle zanlar vardır ki günahtır. Birbirinizin özelini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Biriniz ölmüş bir kardeşinin etini yemekten hiç hoşlanır mı? Bundan tiksindiniz değil mi? O hâlde Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah, tövbeyi çok kabul edendir, çok merhametlidir."*** (el-Hucurât, 49/12)

Kardeşlerim!

Bizler, birbirine iman kardeşliği ile bağlı müminleriz. Bu kardeşlik, bir binanın birbirine kenetlenmiş yapı taşları gibi sapasağlam bir kardeşliktir. Bu kardeşlikte kardeşler birbirine emanettir. Kardeşimizin canı bizim canımızdır. Şeref ve haysiyeti bizim şeref ve haysiyetimizdir. Birbirimizi en ufak bir îmâ ile dahi incitmemek bu kardeşliğin bir gereğidir. Gönül erlerinden birinin şu sözü bu gerçeği ne de veciz ifade etmektedir: "Sakın incitme bir canı. Yıkarsın arş-ı Rahmân'ı."

Aziz Kardeşlerim!

Günlük hayatımızda zihinlerimiz türlü haberlerle yorgun düşmektedir. Kulaklarımız, arzu edilen edilmeyen nice sözler işitmektedir. Özellikle kitle iletişim araçları ve sosyal medyada çoğu zaman dedikodu, yalan, iftira gibi çirkin sözler, ilgi ve merak uyandıracak şekilde sunulabilmektedir. Zaman zaman sorumsuz ve şuursuzca yayınlanan asılsız haber ve yorumlarla insanların şeref ve haysiyeti hedef alınabilmektedir. Oysa Peygamberimiz (s.a.s.), Müslümanı *"elinden ve dilinden emin olunan insan"* (Buhârî) diye tanımlamıştır.

Kardeşlerim!

Rasûlüllah (s.a.s.), şu hadisiyle gıybet, dedikodu, sû-i zan ve özel hâlleri araştırma gibi mümine yakışmayan durumlardan uzak durmayı emretmiştir: *"Birbirinizin gıybetini yapmayın. Gizli hâllerinizi araştırmayın. Çünkü her kim insanların gizli hâllerini araştırırsa, Allah da onun gizli hâlini araştırır. Ve neticede onu evinde bile olsa rezil eder."* (Ebû Dâvûd)

Rasûl-i Ekrem Efendimiz, *"Allah'a ve ahiret gününe iman eden ya hayır konuşsun ya da sussun."* (Buhârî) buyurmuştur. Her duyduğunu söylemesinin, kişiye günah olarak yeteceğini bildirmiştir.

Değerli Kardeşlerim!

Dilimiz, fitne ve fesat için değil; her daim güven ve itimat, huzur ve sükûnet için dönsün. Sözlerimiz, gıybet ve dedikodu, iftira ve yalan için değil; sadakat ve doğruluk için dökülsün. Kelâmımız, kin, nefret ve düşmanlığa değil; ülfet, muhabbet ve kardeşliğe vesile olsun. Unutmayalım ki, o büyük gün ebedî nimetlere kavuşacak olanlar, zihnine, gönlüne, diline, eline, hâsılı bütün bedenine sahip çıkan ve hayata mümince bakanlardır.

Hutbemizi Peygamberimiz (s.a.s.)'in şu duasıyla bitirmek istiyorum:

"Allah'ım! Kulağımın, gözümün ve dilimin şerrinden, kalbimin kötülüğünden sana sığınırım." (Tirmizî)

ЗЛОСЛОВИЕТО – ГЪЙБЕТ

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا اجْتَنِبُوا كَث۪يرًا مِنَ الظَّنِّۘ اِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ اِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبْ بَعْضُكُمْ بَعْضًاۜ اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ اَخ۪يهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُۜ وَاتَّقُوا اللّٰهَۜ اِنَّ اللّٰهَ تَوَّابٌ رَح۪يمٌ

Скъпи вярващи!

Един ден Айше (р.анха) – съпругата на Пейгамбера (с.а.с.), намекнала, че Сафийе – друга от съпругите му, била дребна на ръст. Тогава Пратеника (с.а.с.) обърнал внимание върху това колко лошо поведение е гъйбетът със следните думи: *„О, Айше! Ти каза такива тежки думи, че ако бяха хвърлени в морето, биха помътнили всичката му вода“* (Тирмизи).

Братя мюсюлмани!

Гъйбет е споменаването на наш брат с неприлични думи. Нараняване на достойнството и честта му в негово отсъствие и нарушаване на неговите права. Злословието – гъйбет, е кинжал, забит в искреността, спокойствието, взаимообичта, единството и сплотеността.

Това е грозно поведение, несъвместимо с човещината, разтърсващо доверието на индивида в обществото и неприлягащо на вярващия човек.

Затова злословието било забранено от Аллах Теаля, Който повелил в Свещения Коран: ***„О, вярващи, много странете от подозрението! Понякога подозрението е грях. И не се дебнете, и не злословете един за друг! Нима на някого от вас ще се хареса да яде плътта на мъртвия си брат? Вие се отвращавате от това. И бойте се от Аллах! Аллах е приемащ покаянието, милосърден“*** (ел-Худжурат, 49: 12).

Скъпи братя!

Ние сме вярващи, обвързани едни с други с религиозното братство. И това братство е непоколебимо, подобно на камъните в стената на здрава постройка, захванали се плътно един за друг. Братята в това братство са поверени един на друг. Животът на нашия брат е и наш живот. Неговото достойнство и чест са наше достойнство и чест. За да се опази това братство, е необходимо да не се огорчаваме един друг. Един от приближените раби обобщил тази истина със следните си думи: „Да не си посмял душа да наскърбиш, с това Трона на Всемилостивия ти ще разрушиш“.

Азиз джемаат!

В ежедневието ни умовете ни се уморяват от различните разговори и новини. Ушите ни слушат и хубави, и нежелани думи. Често средствата за масова информация и социалните медии представят разни клюки, лъжи и клевети по начин, който събужда интерес и любопитство у нас.

Нерядко честта и достойнството на хората биват вземани под прицел с публикуваните погрешни и необосновани новини и коментари. Въпреки че Пейгамбера (с.а.с.) е определил мюсюлманина като човек, „от чиито ръце и език хората са предпазени.“

Скъпи братя!

Със следния хадис Расулюллах (с.а.с.) е заповядал да страним от злословието, клюките, съмнението и разследването на чуждите тайни, като е казал: *„Не злословете един за друг. Не разследвайте тайните си. Тъй като всеки, който разследва тайните на хората, Аллах ще разкрие неговите тайни пред хората и ще го стори за срам, та дори и да стои у дома си“* (Ебу Давуд). И е казал: *„Който вярва в Аллах и съдния ден, нека говори добро или замълчи“* (Бухари). А в друго предание се казва: *„...стига за грях на човека да разказва всичко, което е чул“* (Ебу Давуд).

Братя мюсюлмани!

Нека езикът ни не призовава към раздор и разпала, а към доверие, вярност, мир и спокойствие. Нека думите ни бъдат средство за обич, единство и братство, а не за ненавист, омраза и враждебност. И нека не забравяме, че тези, които ще бъдат възнаградени с вечните блага, ще бъдат онези, които са живели като истински вярващи и са въздържали сърцето, езика и ръцете си от злословия.

Искам да завърша хутбето си със следната дуа на Пейгамбера (с.а.с): *„Я, Рабби! Търся убежище при Теб от лошите помисли на моето сърце и злото на моите уши, очи и език!“* (Тирмизи).

HESAP GÜNÜNE HAZIR OLALIM

لِنُحْيِيَ بِهٖ بَلْدَةً مَيْتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَٓا اَنْعَامًا وَاَنَاسِيَّ كَث۪يرًا

Aziz Müslümanlar!

Yüce Allah Kur'ân-ı Kerim'de herşeyin bir eceli olduğunu ve muayyen bir vakit sonra bu dünyaya gelenlerin terk-i dünya olacağını beyan etmiştir. ***"Her nefis ölümü tadacaktır"*** (el-Ankebût, 29/57) ayeti ile herkesin bir gün bu gerçek ile karşılaşacağını bildirmiştir. Pek tabiiîdir ki, öldükten sonra herşey bitmiyor, bilakis başlıyor. Bu hayatın başlangıcında dünyada yapılanların muhasebesi vardır. Bu muhasebenin yapılacağı teraziler Allah Teâlâ tarafından şöyle vasıflandırıyor: ***"Biz ise kıyamet gününe ait duyarlı teraziler koyarız da artık hiç bir nefis hiç bir şeyle haksızlığa uğramaz. Bir hardal tanesi bile olsa, o teraziye getiririz. Hesap görücüler olarak biz yeteriz."*** (el-Enbiyâ, 21/47) Rabbimiz, Tekâsür suresinde de verilen nimetleri nasıl ve nerede harcandığına dair sorgulamadan bahsediyor (et-Tekâsür, 102/8).

Bundan dolayı Sevgili Peygamberimizin şu hadisine dikkat kesilelim: *"Beş şey gelmeden evvel şu beş şeyi ganimet say: İhtiyarlık gelip çatmadan evvel gençliğin, hastalıktan evvel sıhhatin, fakir düşmeden evvel varlıklı olmanın, meşguliyetten evvel boş zamanın ve ölüm gelmeden evvel hayatın kıymetini bil, bunları güzel değerlendir!"* (Hâkim)

Değerli Müslümanlar!

Rabbimiz buyuruyor: ***"Kitap ortaya konur. Suçluları, kitabın içindekilerden korkuya kapılmış görürsün. 'Eyvah bize! Bu nasıl bir kitaptır ki, küçük-büyük hiçbir şey bırakmadan hepsini sayıp dökmüş!' derler. Onlar bütün yaptıklarını karşılarında bulurlar. Senin Rabbin hiç kimseye zulmetmez."*** (el-Kehf, 18/49)

Bunan dolayı *"Hesaba çekilmeden kendinizi hesaba çekiniz"* buyuran Sevgili Peygamberimiz, hesabın görüleceği mahşer ortamında herkesin ameline göre karşılaşacağı durumu şöyle anlatıyor: *"Kıyamet günü güneş yeryüzüne yaklaşır ve insanlar terlemeye başlar. Kiminin teri topuklarına, kimininki baldırlarının yarısına, kimisininki dizlerine, kimininki uyluklarına ve kimilerinin teri ise ağzına kadar varır (Rasûlüllah bunu anlatırken elini ağzına götürerek terin seviyesini gösterdi). Kimisi de vardır ki, onun teri boyunu dahi aşar (Resûlüllah bunu anlatırken de elini başının üstüne koymuştur)."* (Ahmed b. Hanbel)

Muhterem Kardeşlerim!

Hutbemi Kur'ân-i Kerimden şu güzel dua ile bitirmek istiyorum: ***"Ey Rabbimiz! Bize dünyada iyilik ver, ahirette de iyilik ver. Bizi cehennem azabından koru!"*** (el-Bakara, 2/201)

ДА СЕ ПОДГОТВИМ ЗА СЪДНИЯ ДЕН

لِنُحْـِيَ بِهٖ بَلْدَةً مَيْتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا اَنْعَامًا وَاَنَاسِيَّ كَث۪يرًا

Братя мюсюлмани!

Всевишния Аллах в Свещения Коран ни информира, че всяко нещо на този свят има край и след определено време ще го напусне. В айета ***„Всяка душа ще вкуси смъртта“*** Той разкрива, че непременно всеки един от нас ще се срещне с тази истина. Разбира се, не всичко свършва със смъртта, напротив, тя е начало. В началото на този – отвъдния живот, ще се държи сметка за делата, извършени в земния свят. Везните на мерилото, в които ще бъдат претеглени делата ни, са описани от Аллах така: ***„Ще поставим Ние везните на справедливостта в деня на къямета, и никой не ще бъде угнетен с нищо. И всяко дело Ние ще прибавим, дори да е с тежест на синапено зърно. Достатъчни сме Ние за съдник“*** (ел-Енбия, 21: 47). А в сура ет-Текясур се говори за това къде и как са изразходвани благата, с които сме били дарени (ет-Текясур, 102: 8). Следователно нека обърнем внимание върху следния хадис на Пейгамбера (с.а.с.), в който се казва: *„Възползвай се от пет неща, преди да са настъпили други пет: от младостта ти преди старостта, от здравето ти преди болестта, от свободното ти време преди заетостта, от богатството ти преди беднотията и от живота ти преди смъртта!“* (Хаким).

Скъпи вярващи!

Аллах Теаля повелява: ***„И ще бъде изложена книгата на делата. Тогава ще видиш престъпниците в уплах от онова, което е в нея, и ще кажат: „О, горко ни!“ Каква е тази книга, която не пропуска нищо, нито малко, нито голямо, без да го пресметне?“ И ще намерят пред себе си всичко, което са вършили. Твоят Господар никого не угнетява“*** (ел-Кехф,18: 49). Именно затова Мухаммед (с.а.с.), който е казал: *„Направете си равносметка, преди да ви бъде направена“*, е обрисувал ситуацията в съдния ден, когато всеки ще бъде съден според делата си, по следния начин: *„В този ден слънцето ще бъде приближено до земята и хората ще започнат да се потят. Потта на някои от тях ще достигне до кокалчетата на краката им, на други – до колената, на трети – до бедрата, на четвърти – до челюстите (и той показал с ръката си нивото, докъдето ще стигне потта). А ще има и такива, които ще потънат в потта си...“* (Ахмед б. Ханбел).

Уважаеми братя!

Искам да завърша хутбето си със следната хубава дуа от Свещения Коран: ***„Я, Рабби, дари ни с добрина в земния живот и добрина – в отвъдния! И ни опази от мъчението на джехеннема в съдния ден!“*** (ел-Бакара, 2: 201).